

1. H-Ai, un día que pola tarde
María da Canceliña
‘taba seghando na i-herba
no prado da Fonteliña
cadrou que na mesma i-hora
Andrés da Recortadiña
de bota-la auga tras ver [?]
o qu’ arrimao lao dela tiña.
2. Dende da cima do prado
díxolle con cobardía:
–Quer’s que che vaia axudar-e
a ‘rghe-la i-herba, María?
–Por d’agora douche gracias
qu’ inda teño sin seghar-e
i-e ti vas tan apurado
e non queres esperar-e.
3. –Eu ‘stando á túa beira
nunca che estou apurado
que ti é-la que me tes-e
o meu corazón roubado.
–O teu corazón Andrés-e
te-lo no peito encerrado
para dar a quen ti queiras
para min n’o tes ghardado.
4. –Non quererás ser ti dona,
quizais do meu corazón
pero eu heite de qu’rer-e
que ti me queiras, que non.
–Andrés, non seias bribón-he
non veñas con trafalladas
que sin duda ti vas ter-e
rapazas máis estimadas.
5. –Máis estimadas que ti-e
n’as teño no mundo enteiro
que se non caso contigho
conta que quedo solteiro.
–Como me eu vou a crier-e
que me tes tanto cariño,
se pa casa de meus pais-e
nunca atinache o camiño?
6. –Antes de ir xunt’ a teus pais-e
tiña que falar contigo
non sabía se ti qu’rías
tomar amores comigo.
–Tomar amores contigho
pa min sería unha fortuna
se non repartes amores
con outra nena ningunha.
7. –De lle ter cariño a outra
nunca formei ilusión
a ti quixera traerte
ó par do meu corazón.
–Pois se é que tanto me queres
boa palabra che hei dar-e
antes de eu faltarche a ti-e
ha faltar augha no mar-e.
8. –Pois eu tamén che aseguro
miña prenda reghalada
que en canto eu viva no mundo
non quero outra nãmorada.
–Bueno, pois, se cho parece
sea ben que nos marchemos
e mañán á mesma i-hora
xuntarnos aquí podemos.
9. Marchárons’os nãmorados
con contento e alegría
mais xa quedaron citados
pra volver ao outro día.
Ao outor día, María
cando a mandaron a i-herba
non se lle vían pousar-e
os pés na terra siquiera.
10. A su afán solo era
de chegar axiña ao prado
pa contarlle o que sufría
de noite ao seu camarado.
A beixa-lo pasadoiro
xa veu a Andrés de contado
reghañando as moas, rindo
xunto ao salgheiro deitado.
11. Tirou María a fouciña
a mailo cesto pra un lado
e díxolle ao perillán-he:
–Ti estás ben descansado!
–Nin por eso, Mariiña
i a pesar de estar deitado
non penses que estou contento
sin tert’ a ti ao meu lado.
12. –Ai, Andrés, cala por Dios!
que eu non sei qu’ha ser de min
en toda a noite pasada
siquiera cousa dormín.
–Logho douche algunha volta
i-ou reghañaron contigho
ou dixéronlle a teus pais-e
que te enredaras comigho.
13. –Nada de eso, meu amigho
pero Andrés, cala por Dios!
pensando na nosa vida
que eu non sei qu’ha ser de nós.
–Pois eu non che penso nada
tan certo como cho digho
eu si algo se m’ acorda
éche casarme contigho.
14. –Pois eso que eu digho
hai que facelo de contado
e as cousas moi presumidas
nunca dan bo resultado.
–Sentat’ aquí ao meu lado
entre os dous acordaremos
en que tempo che parece
que é mellor que nos casemos.
15. –Ó teu lado non me sento
por qu’o demo éche tendeiro
e se cadra sin pensar-e
prende o lume no chispeiro.
–Válghate Dios, Mariiña
xa desconfías de min-he
eu que sepa, Canceliña,
i-en nada te ofendín-he.
16. –Pero o lume xunt’ á estufa
hai que ter moito coidado
porque s’o demo lle sopla
prende nela de contado.
–Non teñas tanta presión-he
séntat’ aquí ao meu lado
o pau qu’ ha de ser carbón-he
xa naceu pra ser queimado.
17. –Tamén eu nacín pra ti-e
seghún eu teño pensado
pero non pra, de solteira
armarlle o melro nun prado.
–Logho pa que me dixeches,
María do meu corazón-he
que [den] desde ont’ á tarde
estas á miña disposición-he?
18. –Pero non pra i-estas cousas
en canto non nos casemos
que se m’o saben meus pais-e
dánme unha tunda dos demos.